

Pomaranča.

Tine je bil bogat. Odkar se je mogel spominjati, ni imel v svojem žepu še nikoli takó silno velike svote, kakor tisti dan. Osem vinarjev! Osem lepih, svetlih, skoro čisto novih vinarjev! Kakó prijetno so cingljali, kakor da bi si pripovedovali po tihem zanimive pravljice o tujih deželah z zlatimi studenci in srebrnimi gradovi! In Tinetu se je svetil obraz od veselja in ponosa. Osem vinarjev!

Časih je hodil po mestnih ulicah in imel je vse polno željá. Kupil bi si to in kupil bi si ono! Postajal je pred prodajalnami in gledal in hrepenel. Danes pa, ko je imel denar v roki, ni mu prišlo na misel prav nič pametnega. Naletel ni na nobeno stvar, ki bi se mu zdela tako lepa, da bi si jo od srca zaželel. Kakor da bi imel meglo pred očmi: — vse, kar je ležalo nakopičeno po izložbah, vse je bilo takó pusto, brezbarvno in prav nič zanimivo. Tine bi se bil vrnil domov gotovo še z vsem svojim premoženjem v žepu, ko bi ne bil zagledal v zadnjem trenutku velike, bleščeče, prekrasne pomaranče. Ta pomaranča je ležala v jerbasu prav na vrhu in bila je neizmerno lepša od vseh drugih. Za jerbasom je sedela stara ženica ter ponujala svoje blagó vsakemu, ki je prihajal mimo. Tine je obstal in se zagledal v tisto čarobno pomarančo. Ali bi jo hupil ali ne, o tem ni prav nič premišljeval; zakaj precej v prvem hipu se je odločil, da jo mora na vsak način imeti. Toda od samega občudovanja dolgo časa ni mogel izpregovoriti. Naposled se je osrčil ter prašal prodajalko:

„Mamica, koliko stane ta pomaranča?“

Mamica pa je odgovorila:

„Ta pomaranča je najlepša izmed vseh, zato stane osem vinarjev; vse druge so po štiri.“

Tine je posegel v žep.

„Dajte mi jo, to najlepšo pomarančo!“

In nató je odšel proti domu.

Tine je bil ves srečen in blažen. Nebo se mu je zdelo še lepše in jasnejše, in kamor je pogledal, povsod se mu je zdelo, da so ljudje veseli in zadovoljni. Pomarančo je držal v roki ter jo pritiskal k sebi. Ne dal bi je nikomur niti za ves svet ne.

Tedaj pa je prišel po poti človek, ki se je opiral na dvoje palic; zakaj obe nogi sta mu bili mrtvi. In njegov obraz je bil bled in žalosten.

Tine ni vedel, kaj bi storil. V srcu ga je zabolelo in solzé so mu stopile v oči. Iztegnil je roko in zaklical:

„Mož, náte pomarančo!“

In siromakov obraz se je v tistem trenutku razjasnil in nasmehljaj se je Tinetu:

„Ti si dober dečko; Bog ti plačaj!“ —

In Tine je hitel domov. Zdelo se mu je, da je še veliko bolj bogat kakor prej, da sije solnce še veliko svetleje in da je nebo še veliko jasnejše. Ko je prišel domov, so ga prašali mama:

„Tine, kam si del tistih osem vinarjev?“

In Tine je povedal, kakó je storil. Mama so ga pobožali po obrazu in nasmehljali so se:

„Ti si dober dečko. Le ostani priden, zakaj tvoj angel stoji pred Bogom in zapisuje tvoja dela.“

Tone Grivar.

Pastirjeva.

Pridi, pridi pomlad k nam,
Pomlad zaželjena,
Rasti, rasti travica,
Travica zelena,

Da bom gnal živinico
Na zeleno polje,
Da spet vriskal bom in pel,
Židane bom volje.

Pridi skoraj, pomlad, že
Z novim svežim cvetjem,
Mi te pa pozdravimo
S pókanjem in petjem.

Taras Vaziljev.

